

Z přátelských kruhů

NEW PRAGUE, Minn., 2. dubna. — Milí čtenáři! Zajisté některý z Vás čekal na nějaké zprávy z našeho okolí. Jest to již hezky dlouho, co jsem posledně psal, bylo to někdy koncem masopustu. Ačkoliv se takřka ani nesluší teď v postě psát o masopustu, doufám, že mi nebude ve zlé vykládáno, když se několika slovy zmíním, jak byl masopust u nás ukončen. Při dudách, jako ve starém kraji. Obličej každého zářil radostí jako měsíček v úpíšku. Až pozdě po půlnoci loučili jsme se rozjaření s masopustem, snad již naposledy. Ve staré vlasti, jak známo, skončil masopust vždy na popeleční středu odpoledne a masopust pochován tam byl s velkou úctou. Ale zde v Americe děje se jinak, snad dle zákona. V našem sousedním městečku Heidelbergu nečestně se mu pomstili. Musel, chuděřka, sejít se světa provazem. V úctě Váš čtenář.

NOVÁ PRAHA, Minn., 2. dubna. — Ct. red.! Byl jsem ondno tázán, zdali jsem zaslal dopis do "P. Z.", že vše bylo jen pouhá pravda a že se vskutku tak děje při obdělávání veřejných cest. Pravil jsem, že bych měl podávat zprávy o našich "zde" tak pěkných cestách. Kdybych ale měl psát pravdu, oheň by byl v chalupe a některý můj patron odepřel by mi pak rozhodně dovážení pošty — a to by mě pak napálil!

Síbil jsem, že tedy budu psát, ale pro nedostatek času nebylo mi možno, abych dříve napsal několik řádek, které by patřily ještě jako "dodatek" k dopisu z našeho okolí, v č. 33 t. l. uveřejněnému. Pořádž ale co je pravda, to je pravda, jak povídal Josef Rychtář, tu musím říci, že pisatel oněch řádků psal skutečnou pravdu a to zajisté ze zkušenosti, jinak to ani nemůže být.

Já ze své zkušenosti chci jenom poukázat, jak se mají věci, pokud se týče dovážení venkovní pošty a cest. Nemám však nikoho těmito řádky urážet a tedy "bez urážky", zvláště patronů na mé cestě.

Mnohý člověk si myslí a říká: "Ti pošťáci se mají pšec jen dobře (jména "pošťák" chci užívat jak zde v obyčejí), záviděníhodně. Pěkný plat, \$60 na měsíc, nic dělat a jen se vozit." Ano, všechno to jest pravda, na to se ale takový nevzpomene, kolik dolarů ten neb onen pošťák musel vyplatit, dříve nežli mohl začít a že, jako se mně (a jiným) stalo, hned na začátku jsem ztratil jednoho koně, který mně přišel na \$133 a peníze ty jsem se musel vydlužit, chut k dalšímu rozvážení mně bezmála přešla. Říká se ale, že bez kuráže málo se dokáže a bez chuti málo snít, a proto jsem se rozhodl a s kuráží pustil jsem se s Franckem Dvořáků do nedalekého městečka Mankato a přivedli jsme pár 7letých hřibů za \$175. Teď bylo také třeba teď koňský oblek, kterýžto stál \$34. Pak přišlo na poštovní vůz a ježto jsme byli tři, přišel nám každému na \$72, kdežto jeden o sobě stál přes \$75. Nu, dejme tomu! A nyní jsme se s kuráží do toho pustili. Bylo to 1. dubna 1903. To bylo něco jako o cirkusu. Sláva a radost neměly však dlouhého trvání. Poznali jsme v krátkém čase, že potaby naše buď nejsou dosti silny aneb že naše pošty na kolách jsou tuze těžké. Moji kolegové přišli k tomu náhledu, že bude lépe pořídit si ještě jeden malý kočár (buggy) nežli zabit takto koně a též jednoho (třetího) koně, neb jsme chtěli

svědomitě plnit svou povinnost, ku které jsme se čestným slibem a zárukou \$500 zavázali, při tom pak spoléhali jsme též na slib, daný z druhé strany (totiž od občanů), že hned na jaře budou hledět co nejlépe cesty upravit, tak aby cesta, kudy se musí denně s poštou jeti, byla schůdná. Dočkali jsme se cest, ale pohřchu takých, že poštovní odbor odřizl dvě míle cesty na No. 1 a málem by se bylo stalo podobně i na druhých cestách. Byl jsem taktéž nucen koupiti si malý kočár (ten mě stál \$18) a třetího koně, na podzim bylo třeba sání a tu bylo opět vydání \$18. A teď přijde kováč. Soudný člověk uzná zajisté, když se jede ven každý den, že musíme své koně častěji kovat než farmer a platíme 40c za podkovu jako farmer, který ková dvakrát za rok. A krmivo? To snad nás nic nestojí? Ano, ano. Ten, kdo prodává, nehledí na to, jeli to pošťák, obchodník neb doktor, ten nezná rozdíl, zvláště když vidí, že člověk krmivo potřebuje. Vychvaluje je, jak se říká, do třetího nebe a neví, jakou cenu by za ně měl žádat. Člověku pak často, pravím často, i se hřichem jest pít tou krmít a to ne snad proto, že by podle té chvály bylo přes příliš užitečné, ale ze strachu, aby mu to hovádko z toho nepošlo. A teď, když zdravým rozumem uvážíme, jaký užitek z výdělků toho zbývá, není se opravdu co divit, že "čásem" některý z nás zbaví se dobrovolně tohoto tak pohodlného zaměstnání. Ke všemu tomu jsou někteří i patroni srdce tak citlivého, že si vůbec ani nepomyslí, že ten pošťák při tom všem psím počasí plahočí se den po dni od 8 hodin ráno často až do 5 hodin (časem i déle) v dešti a vánici sněhové, od 80 do 115 poštovních schránek otevřítí musí a ke všemu tomu nečasu ještě má hledat na dně boxny cent neb dva, pak olízt poštovní známku a pověřit jí dopis, aby dále spěchal na udanou adresu, zatím co takovýto citlivý "patron", sedě pohodlně vypouští kotouče dýmu v teplé světnici při čtení zpráv světových, kdežto jiný opět, pohlížeje občas oknem ven, hovoří: "Stará, dnes je tam zase jako v Siberii. A co to, že ten pošťák pořád nejede? Už se nemohu dočkat těch novin, abych se dověděl, jak ten román přece skončil".

Ale co je moc, to je moc! Jednoho poštmurného dne zastavím u boxny "na dané znamení" a k své překvapení nalezl jsem v ní kousek popsaneho papíru. Patron mój píše: "Zde přikládám jeden cent, za který mi dej "postkartu" a buď tak laskav, opiš toto a zašli na udanou adresu." To mi přece bylo již přes příliš a proto odpověděl jsem mu takto: "Příteli, jest mi líto, že dnes zrovna nemohu žádosti tvé vyhovět. Tvůj carrier". Jest mi to ale přece jen divné, ct. redakce, že ten váš "čtenář" mohl dát do veřejnosti zprávu, že zde u nás jest tak špatně postaráno o dobré cesty, kdežto já musím říci, že zde cesty máme v tom nejlepším (ne) pořádku, ale k uspokojení toliko některého "Kubíka", jenž si říká: "Co? Když já přejdu, přejede jiný též." A jiný "Karel" říká: "Když nejede soused, já "kor" nemusím." A "já" jako muzikant jsem pěkně zticha a jedu přec. Vždyť je to radost vyjeti si do té Boží přírody, zvláště když má člověk přiležitost jeti buďto v kočáře neb balonu, avšak v lodičce mohl by tak učiniti

většinou času. Takové jsou u nás cesty: Na podzim se rozryjí "pucováním" pluhů a na jaře, aby se branami cesty nepoškodily, dají se se brány pěkně na vlačíhy aneb se na voze odvezou na pole. Když tento týden to Boží slunko a teplý vítr počaly do cest pražit a tyto vysoušet, skorem jsem se obával, že jednou z rána vyjedu a celou cestu kolkolem budu mítí pokaženou (uvlečenu) branami. Ale díky starostlivosti mých patronů, nestalo se tak, jenom tu a tam. A tu si můžete, milí čtenáři, pomyslit, jakou z toho má člověk radost! Včera prý bylo bláto trochu syrové. A does? Dnes není to již možno to neboť přes ten den tak uschlo. Musíme tedy počkat, až přijde vláha. Co toto pší, slyším tichý "jarní" dešť. Snad přší k vůli tomu, aby se nám cesty zlepšily? Na vojně říkávali: "More rain, more rest", vezměme si tedy "rest". S pozdravem ct. redakci, čtenářům tohoto listu a patronům mé cesty zvláště trvám Váš službovní M. F. Baštyř, Carrier No. 2.

P. S. Přál bych si a doufám, že naši dopisovatelé nebudou pero šetřit a budou častěji psát.

ABIE, Neb., 6. dubna. — Ct. red.! Přijměte moje vřelé díky za správné zaslání mně vašeho listu. Váš list nejraději pročítám, neboť jsem se již přesvědčil, že vyniká ve mnohých vlastnostech nad listy jiné a zvláště osvědčil se býti vždy dobrým rádcem v životě národům jakož i v politice a povždy stál v popředí, kdy jednalo se o zájmy českého národa. Přijměte tudíž zaslany mrou dollar na předplatné a zasylejte mně list dále na starou adresu.

Jaro nám nastalo. Milo a při jemno jest zajisté člověku, když dli v krásné té přírodě a věnuje svoji pozornost zkoumání všelikých těch pilných živočichů, kteří pší svou předčí mnohdy i člověka. Tu skutečně musíme se obdivovati důvtipu malých pracovitých těch tvorů, s jakým o existenci svou zápolí a jak lenochů mezi sebou se zbavují. Víme na příklad o včelách, že lenochů, tak zvaných trubců, mezi sebou nestrpí. A podobně se to má i se společností lidskou. Za našich časů musí při činnivý rolník žít mnoho podobných lenochů, kteří v práci vidí svého nepřítel. Nuže, ať se jen lenoch takový stále kojí tou sladkou nadějí, že mozolná ruka rolníka věčně jemu bude k ústům chleba podávat.

Kamkoliv člověk vkročí, všude slyší rozumovati o válce rusko-japonské. Ještě dnes, ve dvacátém století, najde se mnoho takých lidí, kteří věří, že profetelnost nám války vnučuje. Vždyť přece víme, že válka jest utrpením a bédou člověčenstvu a proto nemůžeme nikterak souhlasiti s výrokem takových lidí, kteří si to nedovedou jinak vysvětliti a stále jen za správný mají svůj názor, že válka započala na nebi a že se musí skončit na zemi. Ale, milí čtenáři, vždyť Bůh lidí smířoval a pravil, "milujte se vespolek" a nikoliv "válčete mezi sebou". A církev katolická nám praví: "Spáchal-li kdo vraždu, získal sobě smrtelný, neodpustitelný hřích." Vyvolá-li nějaká korunovaná blava válku, v níž jsou tisíce nevinného lidu zahubeny, tu vladat obyčejné záhy spěchá ku oltáři, aby si u Boha vyprosil, by žehnal zbraním jeho. A takový hned jest hrdinou. Světe, žasní. Než dost, abych se nestal zlojcem a ct. čtenáři i redakci neunavoval. Na konec však nemohu jinak než doporučiti "Pokrok Západu" ct. svým krajanům: Za našich časů bez listu tak poučného by asi každý tak žil, jako v řece krokodyli. Nuž, ať katolík, protestant neb ateista, nikdo neotálejí k armádě nežli se přidruží a na "Pok: Záp." sobě předplatit. Podruhé více. Jos. Houška.

POMNÍKY

žulové a mramorové

Frank Novák.

1413-15 So. 13th St., Omaha, Neb.
(naproti Hotelu Praha)

Velký sklad, krásná práce a zaručena. Kupte si pomník v Omaze. Co ušetříte zaplatíte vám více než cestu

1883. **BUDTE STALI.** 1905.

25.000 zdarma.

Prezkoumejte vše a podržte si to nejlepší.

Dr. E. C. COLLINS, M. I. opět může s dobrým svědomím hleděti naspět na svoji zdárnou roční práci, kterou vykonal ve prospěch trpícího lidstva. Počet uzdravených lidí roku 1904 převyšuje počet vyléčených v minulých letech o mnoho. Práce světoznámého newyorského specialisty PROF. COLLINSE dosáhla dokonalosti a vyšinula se na stupeň nevyšší.

KAŽDÝ NEMOCNÝ než se obrátí na lékaře, nechť si nejdříve přečte pozorně prof. COLLINSEM sepsanou knihu: **„Vůdce ku zdraví.“**

Tato kniha obsahuje lékařské zkušenosti a vynálezy celé doby, naznačuje nemocným pravou cestu k docelení zdraví. Přečtete-li tuto knihu, poznáte povahu a příčinu vaší nemoci, jakož i způsob léčení. Kniha tato tisíciům již zachránila život a na vždy zůstane rádcem jak nemocným tak i zdravým.

Objednáte-li si tuto knihu a vložíte-li do listu několik poštovních známek, dostanete ji úplně zdarma.

Z mnohých listů psaných pacienty račte si přečísti následující:

Chorý na srdce, prsa / ledviny Vyléčen z Caverny nebezpečné plicní nemoci.

Frank Beznoska
R. F. D. No. 3, Walter, Okla.

Emilie Pospichal
R. F. D. No. 3, Clarkson, Neb.

Vyléčený z asthmy.

Veřejné doporučení.

Já nížeopodpsaný trpěl jsem delší čas na tak zvanou asthmu čili zádušnost a na všechny její příznaky jmenovitě kašel, bolení v prsou, těžký a krátký dech, atd. Nemoc tato mě velice trápila dokud jsem se neobrátil na slavného mušské specialistu, který mě z této nemoci úplně vyléčil. Jiní lidé mi říkali, že žádný lékař z této choroby mne nevykře a proto, abych je přesvědčil, tímto slavnostně prohlašuji, že co se týče mého zdraví, jsem nyní úplně zdravý, za co mohu děkovati výlučně panu professorovi. Vyslovuji mu za to nejvřelejší své díky a přejí si, aby má podobizna a tento list byly uveřejněny v časopisech. S přátelskou úctou
John Emrich, Oakland, R. I., P. O. Box 22.

Chorý na srdce, prsa i ledviny.

Ctělý pane doktore: — Musím vám sdělit, že jsem od vás obdržel dopis, ve kterém se tážete, jak se mému synovi daří. Cítí se úplně zdravý: Vaše léky účinkovaly znamenitě a proto vám za vaši rychlou pomoc srdečně děkuji a odporučuji vaši metodu léčení všem krajanům a známým. S úctou
Frank Beznoska, R. F. D. No. 3, Walter, Okla.

Můžete žádati ještě lepší svědectví než tyto?

Jestli trpíte na podobnou nemoc a jestli jste marně vyzkoušovali peníze svoje a žádný lékař nemohl vám pomoci z choroby plic, jater, ledvin, měchyře, žaludku neb střev, lánky, pakostnice, slabosti, nervosnosti, pohlaviv mužské neb ženské nemoci, ran, boláků, vředů, opuchlin, zastaralé tajné a nákalivé nemoci, aneb když jakákoliv nemoc vás trápí, pište na **dra. E. C. Collinse**, kde dostanete nejlepší lékařskou pomoc a nejvřetejší léky dopravené ze všech stran světa. Cokoliv vám schází, nestyďte se a neodkládejte, nyrž pište česky a dopisy adresujte takto:

Dr. E. C. COLLINS'
MEDICAL INSTITUTE
140 W. 34 St. New York City.

SEVERO-NĚMECKÝ LLOYD

Pravidelná poštovní a paroplavební doprava

z Baltimore do Brémen

přímou po nových dvoustrubových poštovních parnicích od 7.500 do 10.000 tun snosnosti: Cassel, Breslau, Rhein, Koeln, Hanover, Frankfurt, Brandenburg, Chemnitz, Neeka

II. kajuta z Baltimore do Bremen od \$45.00 nahoru.

Tyto parníky mají pouze jednu třídu kajutní, jež označena jest jako II. kajuta. Vše jmenované parníky jsou vřadně nové, vřetně zbudované a salony zatíže pokoje kajutní na nalubě. Elektrické osvětlení ve všech prostorách.

Další zprávy podávají generální jednatelé:

A. SCHUMACHER & CO., No. 7 S. Gay St., Baltimore, Md.
H. CLAUSENIUS & CO., 95 Dearborn St., Chicago, Ill.
aneb jejich zástupci v zemi.